

Դանիելի գիրք — թիվ ինը

Առաջին հրեշտակի պատգամը

Jeff Pippenger

2023-12-04

Դանիելի առաջին գլուխը ներկայացնում է Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի լուրը: Հովակիմը խորհրդանշականորեն ցույց է տալիս, որ խոսքը առաջին հրեշտակի լուրի գործարքի մասին է, ոչ թե նրա հայտնվելու՝ «վերջի ժամանակում»: Բոլոր մարգարեները նշում են դատաքննիչ դատաստանի «վերջին օրերը», ուստի այս գլուխը ներկայացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, երբ սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի փորձության ընթացքը: Մադաքիայի երրորդ գլխում այդ ընթացքը ներկայացված է որպես մաքրման ընթացք, երբ մի պատգամաբեր պատրաստում է ճանապարհը, որպեսզի ուխտի պատգամաբերը հանկարծ գա Իր տաճարը: Ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերը, որը նաև անապատում աղաղակողի «ձայնն» է, նույնպես փորձությունն է, որը մաքրման ընթացքի մի մասն է: Մադաքիայի երրորդ գլխում հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացված են որպես Ղևիի որդիներ: Ղևիի որդիները ներկայացնում են նրանց, ովքեր կանգնեցին պատգամաբեր Մովսեսի կողքին՝ ոսկե հորթի ապստամբության ժամանակ, որը ներկայացնում էր գազանի պատկերը:

Գազանի պատկերի փորձությունը հաղթահարելը մաքրագործման գործընթացը կազմող երեք փորձություններից երկրորդի մեկ այլ աստվածաշնչյան պատկերավորումն է: Ղևիի որդիները պետք է անցնեն այդ փորձությունը, նախքան կնքվելը:

Եզեկիելի ութերորդ և իններորդ գլուխներում նկարագրված կնքումը ևս մեկ պատկերացում է այն մաքրման գործընթացի, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Ութերորդ գլխում Երուսաղեմում գտնվող նրանք, ովքեր վերջապես երկրպագում են արևին, ներկայացնում են Լաոդիկեական Ադվենտիզմի չորս սերունդները: Իններորդ գլխում նրանք, ովքեր ստանում են կնիքը, հառաչում և լալիս են այն գարշելիությունների համար, որ տեղի են ունենում Երուսաղեմի ներսում: Երուսաղեմը Աստծո եկեղեցին է:

Երեք հրեշտակների լուրերը նաև մաքրման գործընթացի պատկերացումն են: Այդ երեք լուրերը ներկայացնում են քննության երեքաստիճան ընթացք, և պահանջվում է, որ Ղևիի որդիները անցնեն առաջին քննությունը, որպեսզի ընդհանրապես ներգրավվեն երկրորդ քննության մեջ: Երրորդ քննությունը այլ տեսակի քննությունն է, որովհետև այն ներկայացնում է մի քննություն, որը բացահայտում է, թե արդյոք Ղևիի որդիները հաջողությամբ անցել են առաջին երկու քննությունները: Դա մարգարեական լակմուսի քննությունն է: Առաջին քննությունը սննդակարգային քննություն է (հոգևոր իմաստով), որովհետև այն անցնում կամ ձախողվում է՝ հիմնվելով այն բանի վրա, թե արդյոք Ղևիի որդիները ընդունում են Սուրբ Հոգու կողմից Եղիայի միջոցով տրված լուրը՝ այն

պատգամաբերի, որ ճանապարհ է պատրաստում ուխտի պատգամաբերի համար:

Հայտնության գրքի առաջին համարը շեշտադրում է այդ պատգամի լրջությունը: Այն միտումնավոր կերպով ցույց է տալիս, որ այն պատգամը, որը մարդկային պատգամաբերը՝ ներկայացված Հովհաննեսի կերպարով, ուղարկում է եկեղեցիներին, նրան տրվել էր Գաբրիելի կողմից, որը այն ստացել էր Քրիստոսից, իսկ Նա՝ իր հերթին, ստացել էր Հորից: Եղիայի պատգամը կրում է աստվածության իշխանությունը, և Հովհաննեսի, կամ Եղիայի, կամ «անապատում աղաղակողի ձայնի» պատգամը մերժել նշանակում է մերժել Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը:

Երկրորդ փորձությունը տեսողական փորձություն է, որովհետև երբ Ղևիի որդիները կերել են Եղիայի պատգամը, որը գտնվում էր այն հրեշտակի ձեռքում, որ իջել էր՝ իր փառքով լուսավորելու երկիրը, նրանք ընդունել են աստվածաշնչյան այն մեթոդաբանությունը, որը նրանց հնարավորություն է տալիս ճիշտ կերպով զանազանել ժամանակների նշանները: Այդ մեթոդաբանությունը Ղևիի որդիներին հնարավորություն է տալիս ճանաչելու, որ ժամանակների այդ նշանները ցույց են տալիս, թե ինչպես են եկեղեցին և պետությունը միավորվում Միացյալ Նահանգներում՝ գազանի պատկերի փորձության կատարման մեջ: Ավելի կարևորն այն է, որ ժամանակների այդ նշանները, երբ դրվում են սուրբ Բարեփոխչական գծերի համատեքստում, Ալֆայի և Օմեգայի էությունն են՝ սկիզբը ներկայացնում է վախճանը: Սուրբ Բարեփոխչական գծերը մատնանշում են, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է իր գործության սահմաններում ամեն ինչ անի՝ համագործակցելու այն աշխատանքի մեջ, որն իրեն պատրաստում է Աստծո կնիքի համար:

Ուստի, իմ սիրելիներ՝ ինչպես միշտ հնազանդվել եք՝ ոչ միայն իմ ներկայության ժամանակ, այլ այժմ առավել ևս իմ բացակայության մեջ, ահով և դողով գործադրեցե՛ք ձեր փրկությունը. որովհետև Աստված է, որ գործում է ձեր մեջ թե՛ կամենալը և թե՛ գործելը՝ ըստ Իր բարի հաճության: Ամեն բան արեցե՛ք առանց տրսնջումների և վեճերի, որպեսզի լինեք անարատ և անվնաս, Աստծո որդիներ՝ աննախատիք, ծուռ և ապականված ազգի մեջ, որոնց միջև դուք փայլում եք որպես լույսեր աշխարհում: Փիլիպպեցիներին 2:12-15.

Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ագարիան՝ թվով չորս, ներկայացնում են Յոթերորդ օրվա ադվենտիստներին ամբողջ աշխարհում, որոնք 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ճանաչում են որպես Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջնելու նույնականացում, և ընտրում են վերցնել նրա ձեռքում եղած ծածուկ մանան և ուտել այն: Այն ծածուկ մանան, որ պիտի ուտվի, ինչպես նոր իսկ մեջբերեց Պողոս առաքյալը, ներկայացնում է Աստծուն (ծածուկ մանան), որ գործում է Իր ժողովրդի ներսում՝ կատարելու Իր կամքն ու հաճությունը: Պողոսը ներկայացնում է փիլադելփիացիներին ուղղված պատգամաբերին, և նրա պատգամը մերժելը մահ էր: Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ագարիան ներկայացնում են նրանց, ովքեր ընտրում են ուտել ծածուկ մանան:

Եվ նրանց մեջ, Հուդայի որդիներից, էին Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ագարիան: Եվ ներքինիների իշխանը նրանց անուններ տվեց. Դանիելին տվեց Բաղտասասար անունը, Անանիային՝ Սեդրաք, Միսայելին՝ Միսաք, իսկ Ագարիային՝ Աբեդնագով:

Բայց Դանիելն իր սրտում վճռեց, որ իրեն չպիտի պղծի արքայի կերակրի բաժնով և ոչ էլ այն գինով, որ նա խմում էր. ուստի խնդրեց ներքինիների իշխանին, որպեսզի իրեն չպղծի: Դանիել 1:6–8.

Դանիելը որոշում է, որ ցանկանում է ուտել այն պատգամը, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին երկնքից իջեցվեց, և նաև մերժել այն պատգամը, որը ներկայացված է որպես Բաբելոնի կերակուրն ու ըմպելիքը: Աշպենազը ընտրել էր, թե հուդայական գերիներից ովքեր պետք է բերվեին թագավորի առաջ:

Եվ թագավորը խոսեց Աշպենագին՝ իր ներքինիների վերակացուին, որ նա բերի Իսրայելի որդիներից ոմանց, նաև թագավորական սերնդից և իշխաններից՝ այն պատանիներին, որոնց վրա ոչ մի արատ չկար, այլ գեղեցիկ էին տեսքով, հմուտ՝ ամեն տեսակ իմաստության մեջ, գիտելիքով ճարտար, խելամիտ՝ գիտության մեջ, և որոնց մեջ կարողություն կար կանգնելու թագավորի պալատում, և որոնց կարող էին սովորեցնել Քաղդեացիների գրականությունն ու լեզուն: Դանիել 1:4, 5.

Եթե մենք հետևենք Հայտնության առաջին գլխի և առաջին համարի մեջ նշված իշխանական շղթային, ապա Նաբուգոդոնոսորը Ասփենագին հրահանգել էր ընտրել այն մանուկներին, որոնք համապատասխանում էին Եսայու՝ Եզեկիային հռչակած մարգարեությանը: Ասփենագը վերցրեց պատգամը և ապա այն տվեց Մելգարին՝ ներքինիների իշխանին: Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է երկնավոր Հորը, Ասփենագը ներկայացնում է Քրիստոսին, իսկ Մելգարը ներկայացնում է Գաբրիելին: Ասփենագը գիտեր, թե որ մանուկներին պետք է ընտրեր, և գիտեր, որ Դանիելը ճիշտ սննդակարգային որոշում պիտի կայացներ, նախքան նրան թագավորի առջև բերելը:

Եվ Աստված Դանիելին շնորհ բերեց ու քնքուշ սեր՝ ներքինիների իշխանապետի աչքին: Եվ ներքինիների իշխանապետը ասաց Դանիելին. «Ես վախենում եմ իմ տիրոջից՝ թագավորից, որ նշանակել է ձեր կերակուրն ու ձեր ըմպելիքը. որովհետև ինչո՞ւ պիտի նա ձեր դեմքերը ավելի վատ տեսնի, քան ձեր հասակակից պատանիներինը. այն ժամանակ դուք իմ գլուխը վտանգի կենթարկեք թագավորի առաջ»: Դանիել 1:9, 10.

Մելգարն այստեղ նույնացնում է երեք հրեշտակների լուրերի առաջին քայլը: Առաջին քայլը Աստծուց երկյուղելն է, ինչպես պատկերվում է Մելգարի՝ Նաբուգոդոնոսորից ունեցած երկյուղով: Եբրայական «ճշմարտություն» բառը, որ կազմվել է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերը միավորելով, այս հոդվածներում նախկինում ցույց է տրվել որպես երեք հրեշտակների կողմից ներկայացված եռաստիճան փորձության գործընթացի խորհրդանիշ: Այդպես, մի քանի վկաների հիման վրա հաստատվեց, որ առաջին հրեշտակի լուրը պարունակում էր երեք փորձություններից բոլոր երեքը, որոնք ներկայացված են երեք հրեշտակների լուրերով: Առաջին հրեշտակի լուրը նույնացվում է որպես հավիտենական ավետարան, ինչը սահմանում է այն որպես նույն ավետարանը՝ Ադամի օրերից մինչև Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի միջով՝ ունենալով հավիտենական ավետարանը՝ քարոզելու երկրի վրա բնակվողներին, և ամեն ազգի, և ցեղի, և լեզվի, և ժողովրդի՝ ասելով բարձր ձայնով. Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք նրան, որովհետև եկել է նրա դատաստանի ժամը. և երկրպագեցե՛ք նրան, որ ստեղծեց երկինքը, և երկիրը, և ծովը, և ջրերի աղբյուրները: Հայտնություն 14:6, 7.

Առաջին հրեշտակի պատգամի առաջին քայլը Աստծուց վախենալն է: Երկրորդ քայլը Նրան փառք տալն է, իսկ երրորդը՝ Նրա դատաստանի ժամի գալուստը: Մյուս երկու հրեշտակների պատգամների հետ առնչությամբ՝ առաջին հրեշտակի պատգամը հետևյալն է. «վախեցե՛ք Աստծուց»: Այնուհետև երկրորդ հրեշտակի պատգամը հայտարարում է Բաբելոնի անկումը, և լինի դա առաջին հրեշտակի միլլերական շարժման մեջ, թե երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ, Բաբելոնից դուրս գալու կոչն այն տեղն է, որտեղ իրականացվում է Սուրբ Հոգու հեղման դրսևորումը: Այդ ժամանակաշրջանում, լինի դա ներկայացված որպես Կեսգիշերյան աղաղակ, բարձրաձայն աղաղակ, թե վերջին անձրև, պատգամը հռչակողները փառավորում են Աստծուն: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն այն է, որտեղ Աստծուն փառք է տրվում, և այդ ժամանակաշրջանը տանում է դեպի ժամանակի մի կետ, երբ միլլերական պատմության մեջ սկսվեց քննչական դատաստանը, կամ դեպի Բաբելոնի պոռնիկի դատաստանը, որը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամում:

Մելգարի վախը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամը, և այն սկիզբ է դնում տասնօրյա սննդակարգային փորձությանը, որտեղ տաս թիվը նույնպես նշանակում է փորձություն: Մելգարի այն արտահայտությունը, թե նա վախենում էր թագավորից, նույնն էր, ինչ Դանիելի՝ թագավորից առավել Աստծուց վախենալը և իր սրտում վճռելը, որ չպիտի պղծվի Բաբելոնի կերակուրներով: Դանիելի և երեք արժանավորների փորձության ժամանակահատվածը երեք տարի էր, այսպիսով ներկայացնելով երեք հրեշտակների պատգամների երեք քայլերը:

Եվ թագավորը նրանց համար նշանակեց օրական բաժին թագավորի կերակուրից և այն գինուց, որ ինքն էր խմում, որպեսզի նրանց սնուցեն երեք տարի, և ապա նրանք կանգնեն թագավորի առաջ: Դանիել 1:5.

Դանիելի առաջին գլուխը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամի զորացումն, և այնտեղ է նշանավորվում սննդակարգային փորձության սկիզբը, որը Միլլերական պատմության մեջ ներկայացված էր փոքրիկ գրքի ուտելով: Դանիելի և երեք արժանավորների համար փորձության շրջանը կատարվեց այդ երեք տարիների սկզբնական տասը օրերի ընթացքում: Տասը թիվը փորձության գործընթացի խորհրդանիշ է, ինչպես ներկայացված է հին Իսրայելի դեպքում, երբ նրանք մերժեցին տասներորդ փորձությունը, որ ներկայացված էր Հեսուի և Քաղեբի պատգամով: Այն ներկայացված է նաև Զմյուռնիայի եկեղեցու հալածանքի ժամանակաշրջանում:

Մի՛ վախեցիր այն բաներից, որ պիտի չարչարվես. ահա, սատանան ձեզնից ումանց պիտի գցի բանտ, որպեսզի փորձվեք. և դուք տասը օր նեղություն պիտի ունենաք. եղիր հավատարիմ մինչև մահ, և ես քեզ կյանքի պսակը պիտի տամ: Հայտնություն 2:10.

Զմյուռնիայի եկեղեցուն տրված խորհուրդն այն էր, որ նրանք չվախենան փորձության ընթացքից, որովհետև եթե վախենային Աստծուց, Նա նրանց աստվածավախությունը կպարգևատրեր կյանքի պսակով: Այդ աստվածավախությունը ներկայացված է Դանիելի՝ երկնային մանանան ուտելու ցանկությամբ:

Այն ժամանակ Դանիելը ասաց Մելգարին, որին ներքինիների իշխանը կարգել էր Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի և Ագարիայի վրա. «Աղաչում եմ քեզ, փորձիր քո ծառաներին տասը օր, և թող մեզ տան ընդդեմ ուտելու և ջուր՝ խմելու: Ապա թող մեր դեմքերը քննվեն քո առաջ, և այն պատանիների դեմքերը, որոնք ուտում են թագավորի կերակրի բաժնից, և ինչպես որ կտեսնես, այնպես էլ վարվիր քո ծառաների հետ»: Եվ նա համաձայնեց նրանց հետ այս բանում և փորձեց նրանց տասը օր: Դանիել 1:10–14.

Առաջին փորձությունը Աստծուց վախենալն էր, ինչպես երևում է Մելգարի և Դանիելի օրինակից, երբ նա իր սրտում վճռեց իրեն չպղծել Բաբելոնի կերակուրով և ըմպելիքով: Առաջին հրեշտակի պատգամի երկրորդ տարրը Աստծուն փառք տալն է, ինչը ներկայացնում է սննդակարգի ազդեցությունների տեսանկյունից դրսևորումը: Տասը օրերի վերջում Դանիելը և երեք արժանավորները իրենց մարմնական տեսքով փառավորեցին Աստծուն:

Եվ տասը օրերի վերջում նրանց դեմքերը երևացին ավելի գեղեցիկ, և մարմնով՝ ավելի պարարտ, քան այն բոլոր պատանիները, որ ուտում էին թագավորի կերակրի բաժինը: Ուստի Մելսարը վերցրեց նրանց կերակրի բաժինը և այն գինին, որ պիտի խմեին, ու նրանց տվեց ընդդեմ: Իսկ այս չորս պատանիներին Աստված տվեց գիտություն և հմտություն ամեն տեսակ գրության և իմաստության մեջ. և Դանիելն ուներ հասկացողություն բոլոր տեսիլքների և երազների վերաբերյալ: Դանիել 1:15–17.

Չորս մանուկները հաղթահարեցին սննդակարգի առաջին փորձությունը, այնտեղ, որտեղ Ադամն ու Եվան ընկան, և որը խորհրդանշում էր այն առաջին փորձությունը, որին Քրիստոս անմիջապես բախվեց Իր մկրտությունից հետո: Քրիստոսի մկրտությունը Իր մարգարեական գծում առաջին լուրի գորավորումն էր: Այն զորացրեց և հաստատեց «անապատում աղաղակողի ձայնի» հռչակած լուրը: Այնուհետև, ինչպես Դանիելը և երեք արժանավորները, Քրիստոս քառասուն օր փորձվեց սննդակարգի հարցում, ինչպես Դանիելը՝ տասը օր: Դանիելն ու Քրիստոսը նախապատկերում էին թաքնված մանանայի փորձությունը այն հրեշտակի ձեռքում, որ իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Դրանից հետո երկու փորձություն պիտի հաջորդեին Քրիստոսի համար և Դանիելի համար: Երկրորդ փորձությունն այն էր, որտեղ Դանիելն ու երեք արժանավորները իրենց դեմքի տեսքով փառավորեցին Աստծուն: Սննդակարգի փորձությանը հաջորդած փորձությունը Քրիստոսի համար նույնպես ներկայացնում էր փառքը:

Եվ սատանան ասաց Նրան. «Եթե Դու Աստծո Որդին ես, հրամայիր, որ այս քարը հաց դառնա»: Եվ Հիսուսը պատասխանեց նրան՝ ասելով. «Գրված է, թե՛ մարդը միայն հացով չի ապրի, այլ Աստծո ամեն խոսքով»: Եվ սատանան, Նրան բարձր լեռ

տանելով, ժամանակի մի ակնթարթում ցույց տվեց Նրան աշխարհի բոլոր թագավորությունները: Եվ սատանան ասաց Նրան. «Այս ամբողջ իշխանությունը և դրանց փառքը Քեզ կտամ, որովհետև դա ինձ է տրված, և ում որ կամենամ, նրան էլ տալիս եմ: Ուրեմն, եթե Դու երկրպագես ինձ, ամենը Քոնը կլինի»: Եվ Հիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Հեռացի ր Իմ հետևից, սատանա՛, որովհետև գրված է. Քո Տեր Աստծուն պիտի երկրպագես և միայն Նրան պիտի ծառայես»: Matthew 4:3-8.

Քրիստոսը սննդակարգի փորձությունը հաղթահարելուց հետո Սատանան Նրան ապա առաջարկեց աշխարհի բոլոր թագավորությունների «փառքը», իսկ Քրիստոսը դրա փոխարեն ընտրեց փառավորել թագավորների Թագավորին: Աղամն ու Եվան առաջին փորձությունը չհաղթահարեցին և իսկույն ձգտեցին թզենու տերևներով ծածկել իրենց դեմքերը, որովհետև այլևս չէին դրսևորում Աստծո փառքը, ինչպես որ ներկայացված էր լույսի պատմուճանով, որ նրանք առաջ կրում էին: Երբ Դանիելը և երեք արժանավորները հաղթահարեցին սննդակարգի փորձությունը, ապա նրանց տրվեցին «գիտություն և հմտություն ամենայն դպրության և իմաստության մեջ, և Դանիելն ուներ հասկացողություն բոլոր տեսիլքների և երազների մեջ»:

Նրանք անցան երկրորդ փորձությունը, որը տեսողական փորձություն էր, որ վարել էր Մեղգարը: Միլլերիտական պատմության մեջ երկրորդ հրեշտակի լուրը նշանավորեց այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ընդունեցին և ովքեր մերժեցին անապատում աղաղակող «ձայնի» լուրը, ինչպես ներկայացված էր Վիլյամ Միլլերի կողմից: Մարգարեականորեն, միլլերիտական շարժումն այդ ժամանակ դարձավ բողոքականության տեսանելի և միակ ճշմարիտ եղջյուրը, իսկ նրանք, ովքեր մերժեցին լուրն ու շարժումը, դարձան Հռոմի դուստրերը: Նրանք ընտրել էին ուտել Բաբելոնի կերակուրը և խմել նրա գինին՝ ի հակադրություն փոքրիկ գրքի: Երեք տարվա վերջում Դանիելը և արժանավորները բերվեցին Նաբուգոդոնոսորի առաջ, որպեսզի դատվեն նրա կողմից:

Եվ այն օրերի վախճանին, որոնց մասին թագավորը հրամայել էր, որ նրանց բերեն իր առաջ, ներքինիների իշխանը նրանց բերեց Նաբուգոդոնոսորի առաջ: Եվ թագավորը խոսեց նրանց հետ, և նրանց բոլորի մեջ չգտնվեց մեկը, որ նման լիներ Դանիելին, Անանիային, Միսայելին և Ազարիային. ուստի նրանք կանգնեցին թագավորի առաջ: Եվ իմաստության ու հասկացողության բոլոր հարցերում, որոնց մասին թագավորը հարցուփորձ էր անում նրանց, նրանց գտավ տասնապատիկ ավելի գերազանց, քան բոլոր մոգերն ու աստղագետները, որ գտնվում էին նրա ամբողջ թագավորության մեջ: Եվ Դանիելը մնաց մինչև Կյուրոս թագավորի առաջին տարին: Դանիել 1:18-21.

Դանիելն ու երեք արժանավորները հաղթահարեցին «տասը» օրվա փորձությունը, և ապա, երբ հանձնեցին իրենց վերջին քննությունը/փորձությունը, գտնվեցին, որ բոլոր մյուսներից «տասնապատիկ» ավելի իմաստուն էին:

Դանիելի գրքի առաջին գլուխը Դանիել և Հայտնություն գրքերից կազմված գրքում առաջին հրեշտակի պատգամի առաջին հիշատակությունն է: Այն ունի նույնական

բնութագրերը, ինչ Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակը: Այն հաստատում է այն ճշմարտությունը, որ առաջին անգամ հիշատակվում է Հայտնության առաջին խոսքում, որովհետև Նաբուգոդոնոսորը պատգամ տվեց Ասփենագին, որն իր հերթին պատգամը տվեց Մելգարին, իսկ նա այնուհետև հաղորդակցության մեջ մտավ Դանիելի հետ: Հայրը պատգամ տվեց Քրիստոսին, որն իր հերթին պատգամը տվեց Գաբրիելին, իսկ նա այնուհետև հաղորդակցության մեջ մտավ Հովհաննեսի հետ:

Հաղորդվող պատգամը, այսինքն՝ այն պատգամը, որ այժմ կնիքից բացվում է, նույնականացնում է Հոր հաղորդակցման ընթացքը Իր եկեղեցու հետ: Առաջին բանը, որ Հայրը կամենում է նույնականացնել Իր եկեղեցու համար, երեք հրեշտակների փորձության եռաստիճան ընթացքն է: Աստծու մարգարեական Խոսքը մի քանի մարգարեությունների գծերով, ինչպես նաև միլլերականների պատմությամբ, մեծ խնամքով ու մանրակրկիտ կերպով ներկայացրել է այդ ընթացքը: Այս ճշմարտությունները այն ծածուկ մանանայի էական բաղադրիչն են, որ հրեշտակի ձեռքում էր, երբ նա իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

Անհնար է մասնակցել, և հետևաբար՝ անցնել երկրորդ փորձությունը, եթե առաջին փորձությունը չէք անցել: Այս ճշմարտությունը հստակ կերպով ներկայացված էր Քրիստոսի և միլլերականների պատմության մեջ: Դանիելի երկրորդ գլուխը երկրորդ փորձությունն է, որով, ինչպես Քույր Ուայթն է ասում, «մեր հավիտենական ճակատագիրը կորոշվի»: Նա նաև նշում է, որ դա այն փորձությունն է, որը մենք պետք է «անցնենք, նախքան կնքվելը»: Այդ փորձությունն այժմ գրեթե ավարտված է:

Դանիելի երկրորդ գլուխը վերաբերում է զազանի պատկերի փորձությանը, և միանգամայն պատշաճ է, որ այդ գլուխը մեծ արձանի մասին է, և որ միայն այն պատճառով, որ Դանիելը անցել էր սննդակարգային փորձությունը և օրհնվել էր «տասնապատիկ» ավելի «հասկացողությամբ» ու «իմաստությամբ», նա կարողացավ ճանաչել այդ փորձությունը: Ինչպես փորձության վերաբերյալ նախազգուշացումը էլեն Ուայթի գրություններում, այնպես էլ Դանիելի երկրորդ գլխում պատկերի փորձությունը մի փորձություն է, որը ներկայացնում է կյանքի կամ մահվան հետևանքներ:

Այդ պատճառով թագավորը բարկացավ և շատ սաստիկ զայրացավ, և հրամայեց կործանել Բաբելոնի բոլոր իմաստուններին: Եվ հրովարտակը հրապարակվեց, որ իմաստունները պետք է սպանվեն. և նրանք փնտրում էին Դանիելին ու նրա ընկերներին, որպեսզի սպանեն նրանց: Դանիել 2:12, 13.

Դանիելի առաջին գլխում կան ևս մի քանի մարգարեական հարցեր, որոնց հարկ է անդրադառնալ, և մենք այդ հարցերի քննությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ես տեսա մի խումբ, որ կանգնած էր լավ պահպանված ու հաստատուն՝ ոչ մի կերպ քաջալերանք չտալով նրանց, ովքեր ցանկանում էին խախտել մարմնի հաստատված հավատը: Աստված նայեց նրանց հավանությամբ: Ինձ ցույց տրվեցին երեք քայլերը՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերը: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց. «Վա՛յ նրան, ով այս լուրերից մի քար կշարժի կամ մի քորոց

կշարժեցնի: Այս լուրերի ճշմարիտ ըմբռնումը կենսական նշանակություն ունի: Հոգիների ճակատագիրը կախված է այն բանից, թե ինչպես են դրանք ընդունվում»: Ես դարձյալ իջեցվեցի այս լուրերի միջով և տեսա, թե որքան թանկ էր Աստծո ժողովուրդը ձեռք բերել իր փորձառությունը: Այն ձեռք էր բերվել շատ տառապանքի և ծանր պայքարի միջոցով: Աստված նրանց առաջնորդել էր քայլ առ քայլ, մինչև որ նրանց կանգնեցրել էր ամուր, անսասան հենքի վրա: Ես տեսա մարդկանց, որոնք մոտենում էին հենքին և զննում նրա հիմքը: Ոմանք ուրախությամբ անմիջապես կանգնեցին դրա վրա: Մյուսները սկսեցին թերություններ փնտրել հիմքի մեջ: Նրանք ցանկանում էին, որ բարելավումներ արվեն, և այդժամ հենքը կլիներ ավելի կատարյալ, իսկ ժողովուրդը՝ շատ ավելի երջանիկ: Ոմանք իջան հենքից՝ այն զննելու համար, և հայտարարեցին, թե այն սխալ է դրված: Բայց ես տեսա, որ գրեթե բոլորը հաստատուն կանգնած էին հենքի վրա և հորդորում էին նրանց, ովքեր իջել էին, դադարեցնել իրենց գանգատները. որովհետև Աստված էր Վարպետ Շինարարը, և նրանք կռվում էին Նրա դեմ: Նրանք վերհիշում էին Աստծո այն հրաշալի գործը, որը նրանց առաջնորդել էր դեպի հաստատուն հենքը, և միաբանությամբ իրենց աչքերը բարձրացնում էին դեպի երկինք ու բարձր ձայնով փառավորում Աստծուն: Մա ազդեց նրանցից ոմանց վրա, ովքեր գանգատվել էին և հեռացել հենքից, և նրանք խոնարհ տեսքով նորից կանգնեցին դրա վրա»:

«Իմ ուշադրությունը դարձվեց դեպի Քրիստոսի առաջին գալստյան հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվել էր Եղիայի հոգով և գործությամբ՝ պատրաստելու Հիսուսի ճանապարհը: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, օգուտ չստացան Հիսուսի ուսմունքներից: Նրա գալուստը կանխատու պատգամին նրանց ընդդիմությունը նրանց դրեց այնպիսի վիճակի մեջ, որ նրանք չկարողացան հեշտությամբ ընդունել ամենաուժեղ ապացույցը, թե Նա Մեսիան էր: Սատանան առաջնորդեց Հովհաննեսի պատգամը մերժողներին՝ ավելի առաջ գնալու, մերժելու և խաչելու Քրիստոսին: Այդ անելով՝ նրանք իրենց դրեցին այնպիսի վիճակի մեջ, որ չկարողացան ընդունել Պենտեկոստեի օրը տրվող օրհնությունը, որը պիտի սովորեցներ նրանց ճանապարհը դեպի երկնային սրբարան: Տաճարի վարագույրի պատովելը ցույց տվեց, որ հրեական զոհերն ու կարգադրությունները այլևս չէին ընդունվելու: Մեծ Զոհը մատուցվել էր և ընդունվել, և այն Սուրբ Հոգին, որ իջավ Պենտեկոստեի օրը, աշակերտների միտքը երկրային սրբարանից տարավ դեպի երկնայինը, ուր Հիսուսը մտել էր Իր սեփական արյամբ՝ Իր աշակերտների վրա թափելու Իր քավության բարիքները: Բայց հրեաները մնացին լիակատար խավարի մեջ: Նրանք կորցրին այն ամբողջ լույսը, որ կարող էին ունենալ փրկության ծրագրի վերաբերյալ, և դեռևս ապավինում էին իրենց անօգուտ զոհերին ու ընծաներին: Երկնային սրբարանը փոխարինել էր երկրայինին, սակայն նրանք փոփոխության մասին ոչ մի գիտություն չունեին: Ուստի նրանք չէին կարող օգուտ քաղել սուրբ տեղում Քրիստոսի միջնորդությունից»:

«Շատերը սարսափով են նայում այն ընթացքին, որով հրեաները մերժեցին և խաչեցին Քրիստոսին. և երբ նրանք կարդում են Նրա ամոթալի չարչարանքների պատմությունը, կարծում են, թե սիրում են Նրան և չէին ուրանա Նրան, ինչպես Պետրոսը, կամ չէին խաչի Նրան, ինչպես հրեաները: Բայց Աստված, որ կարդում է բոլորի սրտերը, փորձության է ենթարկել այն սերը դեպի Հիսուսը, որ նրանք

դավանում էին զգալ: Ամբողջ երկինքը խորագույն հետաքրքրությամբ հետևում էր առաջին հրեշտակի պատգամի ընդունելությանը: Բայց շատերը, որ դավանում էին սիրել Հիսուսին և արցունք էին թափում, երբ կարդում էին խաչի պատմությունը, ծաղրի առանձնապես Նրա գալստյան բարի լուրը: Փոխանակ պատգամը ուրախությամբ ընդունելու, նրանք հայտարարեցին, թե դա մոլորություն է: Նրանք ասեցին նրանց, ովքեր սիրում էին Նրա հայտնվելը, և դուրս հանեցին նրանց եկեղեցիներից: Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չկարողացան օգուտ քաղել երկրորդից. ոչ էլ օգուտ քաղեցին կեսգիշերյան աղաղակից, որ պիտի պատրաստեր նրանց, որպեսզի հավատքով Հիսուսի հետ մտնեին երկնային սրբարանի Սրբությունների Սրբոցը: Եվ մերժելով նախորդ այդ երկու պատգամները՝ նրանք այնքան խավարեցրել են իրենց հասկացողությունը, որ ի վիճակի չեն որևէ լույս տեսնելու երրորդ հրեշտակի պատգամում, որը ցույց է տալիս ճանապարհը դեպի Սրբությունների Սրբոց: Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անվանական եկեղեցիները խաչեցին այս պատգամները, և ուստի նրանք ոչ մի գիտություն չունեն դեպի Սրբությունների Սրբոց տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգուտ քաղել այնտեղ Հիսուսի բարեխոսությունից: Ինչպես հրեաները, որոնք մատուցում էին իրենց անօգուտ զոհերը, նրանք էլ իրենց անօգուտ աղոթքները բարձրացնում են դեպի այն բաժանմունքը, որը Հիսուսը լքել է. և Սատանան, հաճույք գտնելով խաբեության մեջ, ընդունում է կրոնական կերպարանք և այս դավանյալ քրիստոնյաների միտքը դեպի իրեն է առաջնորդում՝ գործադրելով իր գործությունը, իր նշաններն ու սուտ հրաշքները, որպեսզի նրանց ամրացնի իր որոգայթի մեջ»:

Վաղ Գրություններ, 258–261: